

El pacte govern PSOE-Podemos: molt de soroll per no res

[Article d'[IKC](#), 19 d'octubre de 2018]

L'11 d'octubre el govern PSOE i Podemos han signat un pacte pressupostari anunciat amb gran cridòria (algaravia) pels signants i rebut amb ganyotes i amenaces per la caverna PP-Ciutadans.

Les línies bàsiques del pacte responen a la natura de l'actual govern del PSOE, constituït per a salvar la monarquia d'una de les seues pitjors crisis polítiques. Com expliquem a l'article següent, Pedro Sánchez està decidit fonamentalment a guanyar temps i vots fins a les properes eleccions, però sense molestar res d'important dels interessos del capital, l'Església Catòlica o la Monarquia, ni modificar res substancial de l'acció de l'aparell repressiu. Amb aquest pacte, Podemos tanca definitivament el seu cicle juvenil i es treu (retira) del tot la pell de tigre per a mostrar-se com un dolç gatet que rondineja al seu amo quan li dona una mica de llet (pots ser també, en el futur, algun ministeri?).

Però, què hi ha de real i positiu en aquest pacte?

Poc, molt poc. En primer lloc, i en general, és una simple carta als reis mags. La major part de les mesures suposen modificacions legislatives totalment incertes, ja que per a la seua aprovació necessitaran el suport sense fissures dels partits de la burgesia i xicoteta burgesia perifèrica (PNB, PDeCAT, ERC, Compromís) que, per cert, ja han avisat que (de què) el seu suport total o parcial es vendrà ben car. Diners són diners.

Però fins i tot com a carta al reis és insubstancial i bromosa.

- Inclou l'actualització de les pensions segons l'IPC (cosa que ja van arrancar les mobilitzacions de pensionistes Rajoy), però ho proposa només per al 2019, respectant els dos grans pensionassos de Zapatero i de Rajoy.
- Augmenta el SMI a 900€, que no permeten pagar un lloguer i menjar al mateix temps, però respecta totes les reformes laborals, inclosa l'última, origen de la precarització generalitzada de la classe obrera i el descens continuat dels salaris reals.
- Augmenta de 3 a 5 anys (com fins a 2013) el mínim dels contractes de lloguer, però s'enfanga en la proposta de creació d'índexs de referència municipals, "com a París o Berlín", la funció dels quals consisteix, resumidament, a pregar-li al "mercat" que els preus no pugen molt més. Quan ja ho han fet més del 78% de mitjana en cinc anys i són impagables!
- En compte de prohibir la intervenció de les Socimi (fons voltors) en el mercat de lloguer d'habitatge o almenys fer-les desistir amargant-les a impostos ...l'acord govern PSOE-Podemos parla de gravar al 15% els impostos no repartits (callant que el 80% dels beneficis els s'han de repartir obligatòriament i que aquesta part repartida continuarà completament exempta d'impostos).
- Les pujades d'impostos als grans patrimonis i rendes són encara més boiroses, ja que segons les seues pròpies dades afectaran molt pocs. L'important, tota l'estructura fiscal basada en els impostos indirectes que recauen massivament sobre els treballadors, queda respectada. Però, podem estar tranquils, davant l'escàndol de la tributació a l'1% de les Sicav dels milionaris, l'acord promet que ¡l'Agència Tributària les vigilarà molt atentament!
- La Modificació del Codi Penal i la Llei Mordassa del govern Rajoy, que han omplit els jutjats i les presons de sindicalistes, activistes socials, artistes o simples twitters, a més de inundar-los a multes, són acceptades en la seua globalitat pels signants. El text del pacte ja sols promet mitigar els seus articles més impresentables, els que criminalitzen els piquets de vaga, la blasfèmia o els insults a la Corona.

I què no hi ha?

- Una gran capa de silenci s'estén al Pacte davant la situació insostenible i empantanada amb Catalunya. Defensa de la Monarquia obliga. La bota repressiva sobre Catalunya no s'alça. Les absurdes acusacions dels fiscals contra els membres del govern, del parlament o de l'ANC no se sobreuen, ni tan sols es rebaixen. Als presos no se'ls concedeix ni la llibertat provisional. Se envien reforços de la Guàrdia Civil amb l'excusa de les manifestacions de la Diada. El govern de Pedro Sánchez amenaça al Parlament català amb la maça del Tribunal Constitucional a causa de dues simples declaracions testimonials sobre el dret a l'autodeterminació i contra la monarquia. La negativa a acceptar un referèndum amb garanties democràtiques, en pau i llibertat, és tan persistent com al govern anterior.

- El pacte només parla dels migrants per a prometre que retornarà el dret a la sanitat pública dels irregulars, retirat per Rajoy. La militarització de les fronteres contra la migració - que tantes morts causa cada dia - o l'existència del CIEs queden assegurades.
- Tampoc es contempla la depuració de l'Estat. No hi ha ni una mesura ni tan sols simbòlica contra la corrupció, menys encara per a acabar amb els foscos llaços de l'exèrcit, els cossos repressius i la judicatura amb l'extrema dreta. I això, enmig de l'escàndol Villarejo que, ai!, està posant en evidència l'ús espuri i la connivència de les clavegueres més negres de l'aparell repressiu amb els grans interessos econòmics i polítics.
- Tant la fabricació i venda d'armament per a guerres infames, com les tropes espanyoles a l'estranger, defenent compromisos imperialistes, o la pertinença d'Espanya a l'OTAN queden fora de discussió.
- I, per suposat!, no trobem ni una paraula sobre el finançament directe i indirecte de l'Església Catòlica. Els pressupostos del PSOE avalats per Podemos deixen intactes els més 11.000 milions d'euros que els comptes públics dediquen anualment als rectors.

L'acord és llarg i conté tot tipus de picades d'ullet dirigides a nombrosos col·lectius populars, però en general les promeses, molt en la línia d'un pre-programa electoral que ningú es creu molt, impliquen la *creació de comissions de negociació que crearan comissions d'estudi que estudiaran com s'estudia...* Molt de soroll i poca xixa. **Tot dedicat a desactivar l'entrada de la classe obrera en l'escena política, com s'ha materialitzat en les mobilitzacions de les dones treballadores i els pensionistes.** Una entrada al primer pla que està nodrint-se amb l'increment del nombre de vagues i la seua durada. Inclús amb algunes victòries importants, encara que siguin parcials i limitades. Un exemple notori ha estat, com ja hem dit, l'actualització de les pensions d'acord amb l'IPC en 2018 i 2019. I un altre, molt poc conegut, el resultat de la dura lluita dels treballadors i treballadores de les indústries càrnies d'Osona, que ha donat lloc a la regularització com a personal assalariat de plantilla de milers del seus companys de tot l'Estat, abans autònoms en falses cooperatives. De fet, aquesta victòria - encara materialitzant-se per tot arreu i amb acomiadats per desenes no reincorporats - és un precedent molt important per als nombrosos sectors productius on la patronal ha aconseguit multiplicar l'explotació i anul·lar tots els drets laborals utilitzant el frau dels falsos autònoms i les falses cooperatives.

Les nostres famílies no mengen paraules

Tota la història del moviment obrer demostra que res se'ns regala i que únicament la lluita paga. El govern de Pedro Sánchez és com els de Zapatero (el que prometé no fallar-nos) o els de González (el primer que fallà), que començaren accedint a algunes reivindicacions democràtiques i dels treballadors per poder dedicar-se amb tranquil·litat a gestionar l'Estat burgès per a la burgesia. Ja són massa dècades en les que per fugir de les agressions salvatges dels governs de la dreta no hi ha més opció que governs que respecten tot el que és important de l'anterior per a mantindre boiants els negocis de la burgesia. Cal trencar el cercle viciós perquè, mentre uns i

altres s'alternen al govern, els problemes dels treballadors cada vegada són més greus, l'aparell repressiu de l'Estat és més fort, les llibertats democràtiques estan més retallades i l'extrema dreta amplia la seua base social i s'embraceix contra nosaltres.

Cal dir les coses amb la mateixa claredat que els bombers forestals de la Generalitat Valenciana, en vaga indefinida ja fa un mes: *perquè les nostres famílies no mengen paraules*, cal començar a posar les bases d'un nou partit obrer que no tinga més interessos ni més compromisos que organitzar-nos per acabar amb el sistema capitalista i construir un de nou entre tots els treballadors i treballadores, sense

explotació, sense opressió, que gestione democràticament l'economia sota el principi solidari «de cadascú segons les seues possibilitats i a cadascú segons les seues necessitats».

Ni aquests pressupostos ni cap altres ens faran conformar...perquè nosaltres **ho volem tot!**

19 d'octubre de 2018